

Andiva

Cristianalexandra

Mi-a plăcut demult o floare de cicoare.
Am plantat-o, o sămânță.
Fără mine, a ajuns să crească mare, ce stupoare!
Bulb ajunsă, ce idee,
Luat-o-am toamna ca să steie-n întuneric,
peste iarnă, jos în beci să nu se-aștearnă neaua ninsă
peste dânsă.
Cu răbdare, foc și-udare,
fără urmă de-ngrășare,
ieși prima, cea mai-naltă,
înspre soare ea se saltă.
Iată cum o perspectivă
pozitivă a ajuns, fiind captivă,
o andivă.